

Työn teko ja seurakuntakuri

2. Tess. 3:6-18

6. Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä me **käskemme** teitä, veljet, **pysymään erossa jokaisesta veljestä, joka vaeltaa kurittomasti** eikä sen opetuksen mukaan, jonka saitte meiltä.

7. Tiedättehän itse, kuinka teidän tulee seurata meidän esimerkkiämme. Me emme olleet kurittomia teidän luonanne

8. emmekä syöneet ilmaiseksi kenenkään leipää, vaan **me ahkeruimme työssä ja vaivassa** yötä päivää, **ettemme olisi rasittaneet ketään teistä.**

9. Ei niin, ettei meillä olisi siihen **oikeutta**, mutta tahdoimme olla teille **esimerkkinä**, että seuraisitte meitä.

10. Jo silloin, kun olimme luonanne, määräsimme, että **jos joku ei halua tehdä työtä, älköön myöskään syökö.**

11. Olemme näet kuulleet, että muutamat teidän joukostanne vaeltavat kurittomasti, eivät tee työtä vaan touhuavat turhia.

12. Sellaisia käskemme ja kehotamme Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa tekemään **työtä kaikessa hiljaisuudessa** ja syömään omaa leipäänsä.

13. Mutta te, veljet, **älkää väsykö tekemästä hyvää.**

14. Jos joku ei tottele sitä, mitä olemme sanoneet tässä kirjeessä, **pitäkää häntä merkittynä älkääkä seurustelko hänen kanssaan**, jotta hän häpeäisi.

15. Älkää silti pitäkö häntä vihollisena, vaan **ojentakaa kuin veljeä.**

16. Itse **rauhan Herra antakoon teille rauhan, aina ja kaikin tavoin. Herra olkoon teidän kaikkien kanssa.**

17. Tervehdys minulta, Paavalilta, omakätisesti. Tämä on merkinä jokaisessa kirjeessäni; näin minä kirjoitan.

18. **Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kaikkien kanssa.**

Mitä työ merkitsee sinulle?

Mitä työnteko merkitsee sinulle? Tarkoitan tässä työtä laajassa merkityksessä sisältäen koulunkäynnin, opiskelun, työelämän, kotityöt, lastenhoidon ja vapaaehtoisuuden. Onko se välttämätön paha, jolla voit ansaita elatuksen ja voit sitten vapaa-aikana omistautua harrastuksille, ihmissuhteille ja seurakunnalle. Vai onko se ehkä se tehtävä, jonka Herra on antanut erityisesti sinun hoidettavaksesi, jossa voit ja saat palvella Jumalaa ja toisia ihmisiä saamillasi lahjoilla.

Kaksi äitiä ja lasta

Kerrotaan äidistä, joka talutti lastaan kouluun ensimmäiselle luokalle. Matkalla he näkivät kuopan, jossa kaksi miestä korjasi vesijohtoja. Äiti sanoi lapselle: "Katso, millaista työtä nuo miehet tekevät! Ellet opiskele koulussa ahkerasti, sinäkin voit päätyä noin raskaaseen työhön." Vähän myöhemmin saman paikan ohi kulki toinen äiti poikansa kanssa. Tämäkin viittasi montunkaivajiin ja sanoi: "Näetkö, millaista työtä nuo miehet tekevät. Heidän ansiostaan saamme vesijohdosta aina puhdasta vettä. Saamme olla todella kiitollisia heidän uurastuksestaan."

Työ syntiinlankeemuksen jälkeen

Syntiinlankeemuksen jälkeen työn teosta tuli raskasta, mutta työ itsessään annettiin ihmiselle jo ennen lankeemusta. Kaiken rehellisen työn tekeminen on uskovalle Jumalan palvelemista. Pohjimmiltaan työntekemisessä ei ole tärkeää, millaista työtä teemme, vaan kenelle sitä teemme. Jos työssämme ajattelemme vain itseämme ja siitä itselle koituvaa hyötyä, ennemmin tai myöhemmin työstä tulee raskas taakka. Vielä raskaammaksi se saattaa muodostua silloin, kun teemme sitä miellyttäksemme toisia ja hankkiaksemme sillä itsellemme hyväksyntää. Jokainen työelämässä

jonkin aikaa ollut, tietää, että usein itse työ ei ole varsinainen taakka, vaan työpäi-
kan ihmissuhteet ja ilmapiiri muodostavat suurimman taakan.

Kevyt taakka

Työhön sisältyy toki aina oma taakkansa, mutta Jeesus vakuuttaa, että kun sitou-
dumme yhteisellä ikeellä Häneen, tuosta taakasta tulee kevyt. Paavali toistaa eri kir-
jeissään:

*Mitä teettekin, sanoin tai teoin, tehkää kaikki Herran Jeesuksen nimessä, kiittäen
Isää Jumalaa hänen kauttaan.* (Kol. 3:17)

Orjille hän toistaa heti perään:

*Mitä teettekin, tehkää se sydämestänne niin kuin Herralle eikä ihmisille. Tehän tie-
dätte, että saatte Herralta palkaksi perinnön. Te palvelette Herraa Kristusta.* (Kol.
3:23-24)

Palkkana perintö

Työ on siis tarkoitettu meille tavaksi kiittää Isää Jumalaa, sitä on tarkoitus tehdä sy-
dämestä Herralle ja siitä saadaan myös palkka. Mielenkiintoista on, että palkka on
perinnön muotoinen eli saamme Herralle tehdystä työstä sen perinnön, jonka Jee-
sus lahjoittaa testamentillaan meille. Siis tavallisen työmme palkka on jotain sellais-
ta, minkä Jeesus lahjoittaa meille Golgatan kärsimisensä ja kuolemansa perusteel-
la. Herra itse osoittaa toisaalla, että palkan suuruudessa ei ole ratkaisevaan se,
onko työmme inhimillisin mitoin suurta tai pientä, vaan olemmeko uskollisia pienissä
tehtävissämme. Usein työhön itseensäkin sisältyy jo tietynlainen palkka. Sitä kuvan-
nee sana työnilo. Uskova saa aidosti iloita, kun hän näkee sen siunauksen, mitä hä-
nen työnsä tuottaa toisille ihmisille ja siis myös viime kädessä Herralle.

Muistan kun olin kristillisessä kirjakaupassa avustamassa, oli todella ilo laskea
päivän päätyttyä kertynyttä rahasummaa. Tiesin, että sen verran oli evankeliumia
sisältävät kirjat menneet kaupaksi. Rahan laskeminen ei ollut ahneutta, vaan
osoitus Herran siunauksesta. Kaiken rehellisen työn saa tehdä Herralle ja nähdä
sen osana kutsumustaan.

Levon tarve

Työntekeminen vaatii aina sekä fyysisiä että henkisiä voimia ja siksi sen vastapai-
noksi Herra on määrännyt ihmisen lepäämään päivän viikossa pyhittäen sen samal-
la Herralle. Herran katselemisesta saamme uuden hengellisen ja henkisen voiman
jatkaaksemme omaa uurastustamme arkena.

Kutsumustyö

Moni uskova miettii sitä, mikä voisi olla hänen kutsumuksensa ja millaista työtä Ju-
mala haluaisi hänen elämäntehtävänänsä suorittaa. Kun Herra on jokaiselle antanut
tiedyt synnyinlahjat, on selvää, että Hän haluaa, että me hyödynnämme juuri niitä
toisten siunaukseksi ja Herran nimen kiitokseksi. Mutta on liian monia, jotka koko
elämänsä etsivät sitä juuri heille tarkoitettua kutsumustehtävää, eivätkä näe sitä,
että juuri heidän käsillään oleva tehtävä voisikin olla se.

Syöttepä siis tai juotte tai teettepä mitä tahansa, tehkää kaikki Jumalan kunniaksi.
(1. Kor. 10:31)

Tehtävät voivat elämämme aikana muuttua moneen kertaan, mutta ratkaisevaa on se, että kaikki tapahtuu Herraa varten. Jokaisen uskovan kutsumustyö on toimia Herransa edustajina, taivaan suurlähettiläinä ja evankeliumin todistajina. Mutta se voi tapahtua yhtä hyvin kotona, koulussa, harrastuksissa, työpaikalla kuin levonkin aikana. Kun käyt esimerkiksi ostoksilla kaupassa, toimit myös tässä kutsumuksessa. Kaikki niin sanotut maalliset kutsumuksetkin ovat Herran omille myös hengellisen kutsumuksen paikka. Ratkaisevaa ei ole, onko käsillä olevamme tehtävä pieni tai suuri. Kahvinkeitto ja muu vieraanvaraisuuskin kuuluu hengelliseen kutsumukseemme.

Vapaat ja orjat

Kun Paavali joutui tarttumaan Tessalonikan seurakunnassa ongelmaan, jossa jotkut seurakuntalaiset eivät halunneet tehdä työtä, meidän on syytä muistaa, että tuohon aikaa lähes kaiken ruumiillisen työn tekivät orjat ja niiden isännät pitivät ihanteenaan sitä, ettei heidän tarvitse tehdä mitään työtä. Tänäkin päivänä on monia ihmisiä, jotka toivovat saavansa niin suuren lottovoiton, ettei heidän tarvitse tehdä loppu elämäänsä mitään työtä. Edelleen on paljon niitä, jotka haluavat elää työttömyysrahalta tai sosiaalityöllä, vaikka voisivatkin tehdä työtä. Tietenkään Jumala ei odota, että sairaiden tai vanhusten pitäisi tehdä työtä, vaan heistä pitää muiden pitää huolta.

Japanissa on eräs tapa, jolla työpaikalla esimiehet savustavat jonkun epämiellyttäväksi koetun henkilön ulos, vaikka hän ei olisi tehnyt mitään rikettä, jonka vuoksi hänet voitaisiin erottaa. Se tapahtuu niin, että henkilölle maksetaan täyttä palkkaa, mutta hänelle ei osoiteta mitään työtä. Kovinkaan moni ei jaksakaan tulla töihin, missä hänellä ei ole mitään tehtävää ja irtisanoutuu itse. Rahan saanti ei ole riittävä syy töissä käyntiin. Työn tulee olla myös mielekästä. Sitä se on aina, kun se tehdään Herraa Jeesusta varten ja Hänen kunniakseen oli itse tehtävä miten pieni tahansa. Yhden vesilasillisen antamisesta Herra lupaa palkan, kun se annetaan Hänen nimessään.

Olen aika usein kehuskellut sillä, että ollessani Kobessa Japanissa raamattukoulun opettajana minun tehtäväni oli kerran viikossa pestä 12 vessan pyttyä. Usein koin tehtävän hyvin mielekkääksi, kun tiesin, että Herra seuraa kuinka hyvin tehtävä tuli suoritetuksi.

Laiska ja paha palvelija

Jumala on aktiivinen ja dynaaminen. Isä tekee työtä ja Jeesus tekee työtä. Luomisen töistä Jumala lepäsi seitsemäntenä päivänä, mutta pelastavasta työstä hän ei lepää ennen Jeesuksen toista tulemistä. Herran oma on varustettu talenteilla ja siksi Herra edellyttää, että teemme työtä ja luovasta työstämme myös lepäämme riittävästi. Herran kiittämisestä ja ylistämisestä ei tarvitse levätä, sillä se on olemukseltaan syvää lepoa Herran armossa.

Raamattu varoittaa toistuvasti laiskuuden synnistä. Laiskuus ja vetelehtiminen johdattaa moniin muihin synteihin. Timoteukselle Paavali kirjoittaa laiskuuden vaarasta näin:

Kierrellessään taloissa he (laiskat) oppivat kaiken lisäksi laiskottelemaan, eivätkä ainoastaan laiskottelemaan vaan myös juoruilemaan, touhuamaan turhia ja puhumaan sellaista, mikä on sopimatonta. (1. Tim. 5:13)

Viimeisellä tuomiolla joudumme tekemään tilin siitä, mitä saamillamme talenteilla olemme tehneet. Meidän tulee kavahtaa sitä, että meille jouduttaisiin sanomaan: *'Sinä paha ja laiska palvelija! ... Heittäkää tuo kelvoton palvelija uloimpaan pimeyteen. Siellä on oleva itku ja hammasten kiristys.'* (Matt. 25:26,30)

Laiskat seurakuntakurin kohteina

Nyt Paavali edellyttää, että seurakuntakuria tulee soveltaa myös laiskoihin ja kurittomasti vaeltaviin uskoviin.

Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä me käskemme teitä, veljet, pysymään erossa jokaisesta veljestä, joka vaeltaa kurittomasti eikä sen opetuksen mukaan, jonka saitte meiltä. Tiedättehän itse, kuinka teidän tulee seurata meidän esimerkkiämme. Me emme olleet kurittomia teidän luonanne emmekä syöneet ilmaiseksi kenenkään leipää, vaan me ahkeruimme työssä ja vaivassa yötä päivää, ettemme olisi rasittaneet ketään teistä. (6-8)

Vaikka Paavali antaa oman työskentelytapansa esimerkiksi ahkeruudesta, hän ei esitä vain jonkinmoista suositusta vaan antaa selkeän käskyn Herran antamalla valtuutuksella soveltaa noihin kurittomiin uskoviin seurakuntakuria. Käytännössä se tarkoitti sitä, että laiskoihin piti ottaa etäisyyttä:

Jos joku ei tottele sitä, mitä olemme sanoneet tässä kirjeessä, pitäkää häntä merkittynä älkääkä seurustelko hänen kanssaan, jotta hän häpeäisi. Älkää silti pitkö häntä vihollisena, vaan ojentakaa kuin veljeä. (14-15)

Kysymys ei siis ollut seurakunnasta erottamisesta, joka on seurakuntakurin rankin muoto. Heitä piti edelleen pitää veljinä Kristuksessa, mutta tällä lievemällä eristämisen tavalla heitä pyrittiin taivuttamaan parannukseen ja ryhtymään työntekoon ja niin palaamaan normaaliin seurakuntayhteyteen. Eristämisen taustalla lienee ollut vaara, että laiskottelu saattaisi tarttua muihinkin.

Voi olla, että näiden työnsä laiminlyöneiden yhtenä vääränä motiivina saattoi olla ajatus, että Jeesuksen toinen tuleminen on niin lähellä, ettei ole mitään varsinaista syytä enää tehdä työtä. Jeesuksen toisen tulon oikea odotustapa on kuitenkin työn tekeminen niin ajalliseksi kuin myös hengellisellä puolella.

Jumalan valtakunnan työn palkka

Me emme olleet kurittomia teidän luonanne emmekä syöneet ilmaiseksi kenenkään leipää, vaan me ahkeruimme työssä ja vaivassa yötä päivää, ettemme olisi rasittaneet ketään teistä. Ei niin, ettei meillä olisi siihen oikeutta, mutta tahdoimme olla teille esimerkkinä, että seuraisitte meitä. (8-9)

Paavali työskenteli teltantekijänä ja antoi sillä esimerkin siitä, miten uskovan tulee arvostaa maallisia ammatteja, joilla viime kädessä pyrimme palvelemaan lähimmäisiämme ja varjelemaan Jumalan luomakuntaa. Samalla hän muistutti, että kokotoimisella Jumalan valtakunnan työntekijällä on oikeus saada palkka eli ylläpito seurakunnalta, jota hän palvelee. Hän ei siis edellyttänyt, että muiden sanan julistajien pitäisi toimia niin kuin hän. Tosin maailmaa laajemmin katsellessamme näemme, että valtaosa seurakuntien työntekijöistä esimerkiksi Afrikassa ja Aasiassa tekee julistustyötään maallisen työn ohessa.

Paavali halusi tietoisesti luopua omasta oikeudestaan palkkaan. Oikeuksista luopuminen toisten hyväksi on eräs tärkeä tapa osoittaa rakkautta. Toisaalta sitä ei saa vaatia keneltäkään toiselta. Rakkaus lähtee sydämen halusta eikä vaatimuksista.

Syö omaa leipääsi

Jo silloin, kun olimme luonanne, määräsimme, että jos joku ei halua tehdä työtä, älköön myöskään syökö. Olemme näet kuulleet, että muutamat teidän joukostanne vaeltavat kurittomasti, eivät tee työtä vaan touhuavat turhia. Sellaisia käskemme ja kehotamme Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa tekemään työtä kaikessa hiljaisuudessa ja syömään omaa leipäänsä. (10-12)

Kun suomalainen esittäytyy toiselle aika pian häneltä joko kysytään tai hän omaehtoisesti kertoo, mitä tai millaista työtä hän tekee. Sen sijaan japanilainen esittäytyessään ei juuri kerro työstään mitään, vaan mistä hän on kotoisin tai mihin yhteisöön hän kuuluu. Paavalin kehoitus tehdä työtä kaikessa hiljaisuudessa ja syödä omaa leipää viittaa siihen, että uskovan kristityn ei tule etsiä arvostusta tai asemaa työnsä kautta. ”Katsokaa, kuinka tärkeä olen, kun teen näin hienoa työtä!” Toki saamme antaa arvostusta esimerkiksi johtajille heidän työnsä vuoksi, mutta viime kädessä arvomme ei riipu siitä, millaista työtä teemme, vaan keitä Kristuksen omina olemme ja sitten siitä, miten työmme teemme. Olemmeko uskolliset vähässä, teemmekö työmme Herralle silloinkin, kun kukaan ei ole katselemassa.

Hyvän tekeminen

Puhuttuaan oman leipänsä syömisestä Paavali jatkaa: *Mutta te, veljet, älkää väsykö tekemästä hyvää. (13)*

Hän tarkoittaa sillä, että leipätyön eräs tärkeä siunaus on se, että voimme myös tehdä hyvää esimerkiksi niillä ansoilla, joita ammatissamme saamme. Usein meillä saattaa olla kiusaus, että olemme leipätyömme jäljiltä niin väsyneitä, että emme jaksa ajatellakaan mitään muuta, toisten auttamista tai kärsivien tukena olemista. Paavali haluaa kuitenkin rohkaista meitä erityisesti myös hyvän tekemiseen.

Tänä aikana meitä houkutellaan hyvän tekemiseen sillä, että itse asiassa hyvän tekeminen tuottaa suuremman työn ilon kuin leipätyö. Mutta työnilo tai emotionaaliset edut ovat viime kädessä huono motivaattori. Ilo saada auttaa ja palvella on toki hyvä asia, mutta on paljon sellaista auttamista ja hyvän tekemistä, josta saamme kiitoksen sijasta moitetta tai muuta kielteistä palautetta. Herra edellyttää, että teemme hyvää myös vihamiehillemme, rukoilemme heidän puolestaan, vaikka palaute saattaa olla mitä kamalinta. Hyvän tekemisen varsinainen motiivi löytyy Paavalin seuraavista sanoista:

Herra kanssamme

Itse rauhan Herra antakoon teille rauhan, aina ja kaikin tavoin. Herra olkoon teidän kaikkien kanssa. (16)

Omassa voimassamme väsymme niin leipätyössämme kuin hyvänkin tekemisessä. Herran Jeesuksen läsnäolo on päivittäisen elämämme voima niin hyvinä kuin huonoinakin päivinä. Herran läsnäolo ilmenee rauhana. Rauha sisältää ensiksi sen, että mitään sotatilaa ei enää vallitse Jumalan ja ihmisen välillä, koska Jeesus uhrillaan Golgatan ristillä solmi pysyvän rauhan Isän ja meidän välillemme.

Rauha sisältää myös omantunnon rauhan, kun saamme joka päivä omistaa uuden syntien anteeksiannoksen ja armon. Näin ollen rauha voi hallita meitä aina eikä vain silloin tällöin. Jos kärsimme rauhattomuudesta omassatunnossamme, meidän kanssamme olevan Herran Jeesuksen syli on auki sulkemaan meidät Hänen armonsa ja rauhansa syleilyyn. Kiiruhda tekemään heti parannus lankeemuksistasi ja omista nopeasti Herran rauha uudelleen.

Herran rauha viittaa myös siihen, että saamme rauhallisilla mielin, levosta käsin käydä päivittäisiin tehtäviimme. Jeesus vakuuttaa ei vain pelastusta etsiville vaan myös kaikille omilleen:

"Tulkaa minun luokseni, kaikki te, jotka teette raskasta työtä ja kannatte taakkoja, niin minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen sävyisä ja nöyrä sydämeltäni. Näin te löydätte levon sielullenne, sillä minun ikeeni on sopiva ja minun kuormani on kevyt." (Matt. 11:28-30)

Usein silloin kun etsimme johdatusta elämässämme esimerkiksi työ-, asumis-, avioliitto-, kauppa- ja ihmissuhdeasioissa, emme aina löydä Raamatusta suoraa opastusta. Silloin on viisasta kääntyä uskonystävien puoleen ja pyytää neuvoa. Mutta joskus voimme saada ristiriitaisia ohjeita uskonystäviltä tai muilta. Noissa tilanteissa sellaiset ratkaisut ovat yleensä oikeita, joissa koemme Herran antamaa rauhaa. Herran antama rauha ei tarkoita sitä, ettemmekö joutuisi koviinkin ulkonaisiin taisteluihin kulkiessamme Herran tahdossa, mutta tietoisuus Herran läsnäolosta on rauhamme myös niiden keskellä. Saatamme joutua kokemaan myös kovia hengellisiä taisteluita, kun Sielunvihollinen kiusaa ja omat lihan himot pyrkivät langettamaan meitä syntiin, mutta silti syvimmällä sydämessämme vallitsee yliluonnollinen rauha. Herra ei jätä omiaan hetkeksikään yksin.

Tietysti meidän on tiedostettava se, että vastustamalla härkäpäisesti Herran tahtoa elämässämme saamme kyllä sielumme rauhattomuuden ja hämmennyksen valtaan, vaikka silloinkaan ei Herra omansa luota poistu minnekään. Meidän on hyvä muistaa, että Herra on omiansa rauha **aina ja kaikilla tavoilla**. Mistään muualta tässä rauhattomassa maailmassa ei löydy sitä turvaa ja lepoa kuin Herran läsnäolosta.

Herra on kanssamme silloin, kun nukumme, silloin kun valvomme, silloin kun olemme tietoisia Hänen läsnäolostaan ja silloinkin kun unohdamme hänet kokonaan. Kysymys ei ole siitä, kuinka hyvin me kykenemme pitämään kiinni Herran kädestä, vaan siitä, että kukaan ja mikään ei voi riistää meitä Herran käsistä. Hän kykenee pitämään meidät iankaikkisen elämän tiellä ja Hän kykenee vitsallaan ja sauvallaan palauttamaan tielle, jos olemme kulkeneet harhaan.

Autenttista sanaa

Tervehdys minulta, Paavalilta, omakätisesti. Tämä on merkinä jokaisessa kirjeessäni; näin minä kirjoitan. (17)

Ensimmäisessä kirjeessä Tessalonikaan ei ollut Paavalin puumerkkiä niin kuin sitten lähes kaikissa muissa hänen sanelemisissaan kirjeissä. Seurakunta oli ilmeisesti saanut kirjeen tai kirjeitä, joiden väitettiin olevan Paavalilta peräisin, mutta joita Paavali ei ollut lähettänyt. Asia oli aiheuttanut hämmennystä, niin kuin hän edellä luvussa kaksi totesi:

....pyydämme ... ettette anna minkään hengen tai sanan tai minkään muka meidän lähettämämme kirjeen pelästyttää itseänne, niin että heti menetätte malttanne, ikään kuin Herran päivä olisi jo käsillä. (2:2)

Nyt Paavali vahvisti allekirjoituksellaan toisen kirjeensä aitouden. Alkuperäisyyden varmistaminen oli tärkeää, sillä Paavali tiesi kirjoittavansa Pyhän Hengen antamalla auktoriteetilla.

Armo kanssamme

Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kaikkien kanssa.(18)

Kaikki pelastuksessamme ja kristityn vaelluksessamme on armoa. Jumalan lapsi saa kulkea joka hetki Jumalan suosiossa, niin että Hänen armolliset kasvonsa ovat kääntyneet häneen päin. Vaikka Jumala kohdistaa vihansa kaikkea syntiä ja syntisiä kohtaan, Kristuksen sovitustyön tähden se ei osu pelastettuihin. Sen sijaan he saavat osakseen Jumalan siunauksen:

Herra siunatkoon sinua ja varjelkoon sinua,

Isä Luoja antaa kaiken ajallisen hyvän ja varjeluksensa arkielämän haasteissa.

Herra valaiskoon kasvonsa sinulle ja olkoon sinulle armollinen,

Poika Jeesus Kristus näyttää meille, millaiset ovat Isän rakastavat kasvot ja Golgatan uhrin tähden antaa meille kaikki synnit anteeksi.

Herra kääntäköön kasvonsa sinun puoleesi ja antakoon sinulle rauhan.

Pyhä Henki suuntaa Jumalan suosion juuri sinuun ja täyttää sydämesi suurella rauhalla. (4. Moos. 6:24-26)

Makio Hironon tarina pastori Itoon kertomana

Nuori uskoon tullut Miyoko meni naimisiin ei-kristityn Makio Hirono -nimisen miehen kanssa.

22 vuotta myöhemmin sain eräänä iltana puhelun Myokolta. Hän kertoi, että hänen miehensä oli sen tyyppinen, että jos hän alkoi tehdä jotain, hän halusi tehdä sen perusteellisesti loppuun asti. Nyt hän oli alkanut opiskelemaan kahden Jehovan-todistajanaisten kanssa Raamattua. He tulivat joka tiistai-ilta heille ja sitä oli jatkunut nyt jo koko vuoden. Nyt ei-kristitty mies oli jo lähes valmis ottamaan Jehovan-todistajien kasteen. Viime aikoina hän oli alkanut tehdä kysymyksiä Miyokolle, sillä Miyokon omaksuma Kamojiman kirkon kristinusko ja Jehovan-todistajien uskonto vaikuttivat hänestä erilaisilta. Hän kyseli, miksi ne erosivat toisistaan. Mutta kun Miyoko ei kyennyt vastaamaan, hän oli sanonut, että miehen pitäisi kysyä asioita Kamojiman kirkon pastorilta. Mies oli epäillyt, mahtaisiko pastori suostua tapaamaan häntä, joka ei käynyt kirkossa. Hän oli lopulta pyytänyt Miyokoa kysymään asiaa minulta. Toivotin hänet tervetulleeksi.

Seuraavana päivänä mies tuli yhdessä Miyokon kanssa. Mies vaikutti hyvin miellyttävältä ja hyväluonteiselta. Hän toimi muutaman kymmentä työntekijää työllistävän firman johtajana. Keskustelimme yhtä ja toista. Sitten kysyin mieheltä, miten hän koki Jehovan-todistajien opettaman ”kristinuskon” ja vaimoa seuraten havainnoimansa kristinuskon eroavan toisistaan. Hän vastasi:

- Vaimoni kristinuskossa Jeesuksen Kristuksen ristin sovitustyö ja hänen ylösousemuksensa ja se, että Jeesus Kristus on Herra, näyttävät olevan keskeisiä asioita. Jehovan-todistajilla Jeesuksen kärsimys ei tunnu olevan erityisen tärkeä, Jeesuksen ylösousemustakaan he eivät

erityisemmin pidä esillä, eivätkä he korosta sitä, että Kristus olisi Herra. Pikemminkin he näyttävät pitävän Jeesusta yhtenä profeettana.

Tajusin silloin, että mies oli ymmärtänyt asian oikein. Siksi hiukan huumorilla kysyin mieheltä:

- Rakastatko sinä vaimoasi?

Hän vastasi myöntävästi. Ei kai hän olisi minun ja vaimonsa edessä muutakaan voinut sanoakaan.

- Siinä tapauksessa jätä Jehovan-todistajat ja tule sunnuntaina kirkkoon yhdessä vaimosi kanssa. Tule yhdessä vaimosi kanssa kirkkoon ja vaella hänen kanssaan samaa uskon tietä.

Rukoilimme sitten yhdessä ja he palasivat kotiinsa.

Mies lupasi tulla kirkkoon. Minä kyllä hiukan sitä epäilin, mutta heti sunnuntaina hän tuli vaimonsa kanssa ja alkoi käydä säännöllisesti kaikissa kolmessa viikoittaisessa kokouksessa. Kun oli näin kulunut pari vuotta, hän ilmaisi halunsa saada kasteen. Niin hänet kastettiin ja hänestä tuli kristitty. Kasteen jälkeisessä kiitosjuhlassa Miyoko ilmaisi kyynelissä kiitollisuutensa:

- Sain vuosia sitten kasteen ja olen kristitty. Siksi toiveeni oli mennä naimisiin kristityn kanssa. Niin olisimme yhdessä käyneet kirkossa ja yhdessä kotona tutkineet Sanaa ja rukoileet. Mutta niin vaan ei käynyt, vaan menin naimisiin ei-kristityn mieheni kanssa. Mutta kaiken aikaa rukoilin, että tulisi se päivä, että mieheni pelastuisi ja saisimme yhdessä käydä kirkossa. Lopulta 22 vuoden kuluttua alettuaan epäillä Jehovan-todistajien opetusta mieheni alkoi käydä kanssani kirkossa. Lopulta mieheni kastettiin. Olen saanut vakuutuksen siitä, että Herra kuulee rukouksemme. Sydämeni on täynnä kiitosta.

Makio Hirono oli taannut erään oman firmansa kanssa yhteistyössä olleen saman kokoisen yrityksen pankkilainan. Vähän ennen Makion kastetta tämä ystävän yritys menikin konkurssiin ja hän joutui vastaamaan ystävänsä isosta lainasta. Sen maksusta hän jotenkin selvisi, mutta nyt vuorostaan hänen oma muovikasseja valmistava yrityksensä joutui suurin vaikeuksiin ja isot velat kasautuivat päälle. Kasteen ajankohdan molemmin puolin Makio oli lopen väsynyt yrittäessään epätoivoisesti hankkia rahaa velkoihinsa, mutta tuloksetta.

Eräänä kasteen jälkeisenä päivänä hän palasi kotiinsa väsyneenä ja pettyneenä, kun taloudellista apua ei ollut löytynyt. Hän avasi pöydällä olleen Raamatun ja hänen silmänsä osuivat Jeesuksen sanaan: *"Anokaa, niin teille annetaan! Etsikää, niin te löydätte! Kolkuttakaa, niin teille avataan!"*

Hän ymmärsi, että yritys ei pelastuisi, ellei hän sydämestään anoisi Herralta apua. Ei riittänyt, että hän käytti kaikkea omaa järkeään ja viisauttaan ongelmien ratkaisemiseksi. Kristitynä hänen tulisi anoa Jumalan apua. Niin hän alkoi koko sydämestään rukoilla Herran asioihin puuttumista. Hän sai uuden rohkeuden ja yrityksen tulos kääntyi nousuun. Puolessatoista vuodessa hän onnistui vapautumaan lainoistaan. Hän oli suuresti kiitollinen Herralle. Siitä vuotta myöhemmin hänen pieni maaseutukauppalan yrityksensä tuotti jo hämmästyttävän paljon voittoa.

Eräänä päivänä vuonna 1987 Makio tuli tapaamaan minua eläkeläispappilaani. Kun mietin, mikä mahtoi olla hänen asiansa, hän alkoi:

- Olen vasta viisi vuotta ollut uskossa ja olen vielä kypsytön uskonelämässäni, mutta en olisi voinut kuvitella, kuinka paljon armoa ja hyvyttä olen Herralta saanut.

Sitten hän kertoi, miten hän oli selvinnyt veloista ja miten yritys oli menestynyt, ja jatkoi:

- Tämä kaikki ei ole minun omaa ansiotani, vaan Herran antamaa siunausta. Siksi olen sitä mieltä, että minulla ei ole oikeutta käyttää saavuttamaani voittoa omien halujeni mukaan vaan Jumalan mielen mukaisella tavalla.

Kun kysyin, mihin hän koki Herran johtavan häntä käyttämään liikevoiton, hän vastasi:

- Asumme Yamagawassa noin 11 kilometriä Kamojimasta. Siitä on taas edelleen yli 8 kilometriä Wakimachin kirkolle. Mutta välissä ei ole kirkkoa. Siksi rukouksessa tuli sydämelleni, että voisin rakentaa tähän pieneen 5000 asukkaan kauppalaan kirkkorakennuksen ja luovuttaa sen Herran käyttöön. Näin siellä voitaisiin pitää sunnuntai-iltaisin evankelioimiskoukkuja ja pikku hiljaa myös Yamagawan asukkaille tulisi mahdollisuus kuulla evankeliumi ja päästä osalliseksi pelastukseksi.

Kuullessani sen sydämeni täytti ylistys Herraan kohtaan. Sanoin hänelle:

- Jeesus varmasti iloitsee siitä. Lähde toteuttamaan suunnitelmaa.

Sitten hän jatkoi:

- Pastori, minulla olisi vielä toinenkin asia. Nyt kun Japanista on tullut talousmahti, Aasian köyhistä maista maahamme on tullut paljon opiskelijoita. Maamme ei ole kuitenkaan kunnolla varautunut ottamaan vastaan ja huolehtimaan näistä kehitysmaiden opiskelijoista. Asia on kehittynyt isoksi yhteiskunnalliseksi ongelmaksi. Siksi voisin ottaa vastaan omaan yritykseeni kahdeksi tai kolmeksi vuodeksi kerrallaan noin 30 kristittyä miestä tai naista Taiwanilta. Voisin rakentaa sekä naisia että miehiä varten asuntolat. He voisivat työskennellä osan ajasta yrityksessäni ja näin he voisivat ilman taloudellisia huolia saman aikaisesti opiskella Tokushiman läänin yliopistoissa tai muissa oppilaitoksissa. Mitä mieltä olet ajatuksesta?

Yhdyin koko sydämeistäni tähänkin ehdotukseen. Japani aiheutti sodan aikana monenlaista tuskaa ja pahaa naapurimaissaan. Nyt olisi mahdollisuus jollain tavalla korvata sitä pahaa, mitä menneisyydessä oli tehty näille kansoille. Kerta heitolla kaikkea mennyttä ei millään pysty hyvittämään, mutta yritysten ei pitäisi ajatella vain omaa menestystään, vaan myös sitä yhteiskunnallista vastuuta, joka niillä on. Ne voivat auttaa noista maista tulevia tulevaisuuden johtajia pääsemään eteenpäin ilman huolta rahan riittävyydestä ja sekä fyysisesti että henkisesti rikastuneina voisivat palata omiin maihinsa.

Hirono tiesi, että olin ollut Kiinassa kahdeksan vuotta lähetystyössä ja nähnyt, miten siellä toistuvasti oli noussut mielenosoituksia, liikehdintää ja ostoboikotteja japanilaisia vastaan. Lähes aina näiden liikehdintöjen johtajat olivat miehiä, jotka olivat aikanaan opiskelleet Japanissa ja kokeneet, miten japanilaiset syrjivät heitä monella eri tavalla. Näin heissä oli syntynyt viha japanilaisia kohtaan. Siksi sanoin Hironolle:

- Jumala varmasti iloitsee ajatuksistasi. Lähde niitä toki toteuttamaan.

Niin Hirono palasi kotiinsa. Hän hankki sitten noin 1000 neliön tontin ja rakensi sille kauniin 300 neliömetrin kirkkorakennuksen, joka pyhitettiin Herralle. Olen kierrellyt julistustyössä sekä Suomea että Kanadaa ja nähnyt, miten kylässä kuin kylässä on kauniita kirkkoja ja rukoushuoneita. Olen unelmoinut, että sellaisia saisimme myös jokaiseen Japanin kylään ja kaupunkiin. Tuollainen unelmieni kirkko nousi nyt Yamagawan kauppalaan. Vuoden 1990 kesäkuussa kirkossa pidettiin sadas evankelioimiskokous. Sinä iltana kuulijoita oli noin 25 henkeä. Viime jouluna kauppalaan asukkaista kolme kastettiin.

Kirkon viereen valmistui myös Taiwanilta ja muualta Aasiasta tulevia opiskelijoita varten komea asuntola sekä miehille että naisille. Lisäksi heitä varten valmistui myös ruokasali ja peseytymistilat. Jokaisessa huoneessa on hyvä varustelu. (1990)

Entä sinä?

Oletko sinä jo löytänyt omalle työllesi merkityksen ja mielekkyyden? Näetkö jo, miten leipätyösi on Herran palvelusta, kun teet sen Häntä etkä itseäsi varten? Oletko jo päässyt elämään arkeasi Herran rauha sydämässäsi? Ellet vielä, niin Herra kutsuu sinua luokseen. Hän tahtoo antaa sinulle sellaisen rauhan, että arkityösi muuttuu kevyen kuorman kantamiseksi yhdessä Jeesuksen kanssa. Työsi saa merkityksen siitä, että sillä Herran armo kirkastuu myös muille. Elämäsi kaikille alueille Herra tulee matkakumppaniksesi. Kun seuraat Hänen askeleissaan, saat aina ja kaikella tavalla nauttia rauhasta katkerimpienkin elämän kohtaloiden keskellä.

Jos kuljet jo Herran seurassa, muista tänäänkin, että Hän on sinun kanssasi ja siunaa sinua kaikella tavalla. Saat siksi lähteä täältä siunaamaan muitakin ihmisiä sekä työlläsi että todistamalla Vapahtajasta heille.